

РЕШЕНИЕ

№ 641

гр. Варна, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 30 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена Н.а

при участието на секретаря А.ия Анг. Пенчева
като разгледа докладваното от Елена Н.а Гражданско дело №
20223110110622 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба с вх. №54081/05.08.2022 г. от Г. С. М., ЕГН ***** от гр. В. срещу И. В. Н., ЕГН ***** от гр. В. с която е предявен иск с правно основание чл. 422 от ГПК, във вр. с чл. 45 от ЗЗД за признаване за установено, че ответникът И. В. Н., ЕГН ***** от гр. В. дължи на ищцата Г. С. М., ЕГН *****, с адрес: гр. В., сумата от **500 (петстотин) лева**, представляваща обезщетение за нанесените ѝ имуществени вреди, изразяващи се в заплатено от нея адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие за осъществено процесуално представителство по изп.д №20223110408027 по описа на СИС при Районен съд - Варна, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на заявлението в съда - 29.06.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, за която сума е издадена заповед №4153 от 05.07.2022 г. за изпълнение на парично задължение по ЧГД №8407/2022 г. по описа на ВРС. Претендират се съдебно-деловодни разноски в настоящото производство и в производството по ч.гр.д.№8407/2022г. на ВРС.

В исковата молба ищецът излага следната фактическа обстановка:

С Решение № 260785/21.10.2020 г. по гр.д. №1216/2020 г. по описа на ВРС, изменено в частта за разноските с Определение № 264665/16.12.2020г. по гр.д. №1216/2020г. по описа на ВРС, потвърдени изцяло с Решение №1129/28.06.2021 г. по в.гр.д.№567/2022 г. по описа на ВОС, влязло в законна сила на 28.6.2021 г. изцяло е потвърдено Решение №260785/21.10.2020 г., изменено в частта за разноските с Определение №264665/16.12.2020 г., постановени по гр. дело №1216/2020 г. и

Определение №264665/16.12.2020 г. по гр. дело №1216/2020 г. по описа на ВРС, с което постановеното по цитираното дело Решение № 260785 /21.10.2020 г. е изменено в частта за разноските, като Г. С. М., е осъдена да заплати на И. В. Н., съдебно-деловодни разноски в размер на 53,84 лева, съразмерно на уважената част от исковете, вместо първоначално определените разноски от 98,19 лева, потвърдено е Определение №260326/11.01.2021 г., постановено по гр. дело №1216/2020 г. по описа на ВРС, с което е оставена без уважение подадената от Г. С. М., молба с правно основание чл. 248, ал.1 от ГПК за допълване в частта за разноските на постановеното по делото Определение №264449/11.12.2020 г., Г. С. М. е осъдена, на осн. чл. 78, ал.3 от ГПК, да заплати на И. В. Н., **сумата от 330 (триста и тридесет) лева**, представляваща сторени разноски за процесуално представителство и защита срещу неоснователната въззивна жалба на насрещната страна; И. В. Н. е осъден, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, да заплати на Г. С. М. сумата в размер на **370 (триста и седемдесет) лева**, представляваща сторени разноски за процесуално представителство и защита срещу неоснователната въззивна жалба на насрещната страна.

Ищецът излага, че по гр.д.№1216/2020 г. на ВРС И. В. Н. е посочил банкова сметка в ЦКБ АД. В изпълнение на съдебното решение на 05.07.2021 г. по посочената сметка на И. В. Н. в ЦКБ АД М., с вносна бележка №210705000002159/05.07.2021 г., е заплатила разноските по гр.д.№1216/2020 г. на ВРС. Няколко дни след извършване на превода по сметката от банката уведомили Г. С. М., че тази сметка е закрыта и парите били върнати. Твърди, че действията на И. В. Н. по закриване на посочената по гр.д. №1216/2020 г. на ВРС банкова сметка са индикация за недобросъвестното му поведение и злоупотреба с право. Поради това се наложило сумите да бъдат заплатени чрез „Easy Pay“, като за възможността по всяко време да получи сумата, която му е преведена И. В. Н. бил уведомен чрез известие, получено чрез Телепоща.

Излага, че Г. С. М. на 08.07.2021 г. изпълнила задължението по горепосоченото решение, като на каса на „Easy Pay“ е направила в полза на И. Н., следните преводи:

- паричен превод в общ размер на 409,74 лв., от които 312,80 лв. главница и 53,84 лв. разноски по гр.д.№1216/2020 г. и 43,10 лв., лихви за периода 26.02.2020 г. - 05.07.2021 г. /в която като основание за плащане е записано: разноски по гр.д. №1216/2020 г. - разписка № 0100013435063609 от 08.07.2021 г. от „Easy Pay“/

- паричен превод в размер на 330,00 лв. в която като основание за плащане е записано: разноски по гр.д.№ 1216/2020 г. Разписка № 0100013435078235 от 08.07.21 г. от „Easy Pay“/.

За извършения паричен превод, Г. М. чрез Телепоща съобщила на И. Н.. Съобщението, което е със заверка на съдържанието, на 14.07.2021 г. е доставено на адреса на Н. срещу подпис и направено вписване Н.а -майка.

На 11.12.2021г. И. Н. лично в офис на представител на „Изипей“ АД получил

преведените от М. суми, за което лично е подписал разписки както следва 1 разписка №0700014505165633 от 11.12.2021г. 16:55:23ч./ за Паричен превод №0100013435063609 от 08.07.2021г. 13:08:34ч., в размер на 409.74 лева, нареден от Г. С. М. в полза на И. В. Н./ и 2. разписка №0700014505170948 от 11.12.2021г. 16:56:34ч. /за Паричен превод №0100013435078235 от 08.07.2021г. 13:09:49ч., в размер на 330.00 лева, нареден от Г. С. М. в полза на И. В. Н./.

Въпреки полученото плащане И. Н. с три различни молби по едно и също решение по гражданско дело се е снабдил с три изпълнителни листа - №263950/19.07.2021 г. за сумата от 312.80 лева. №260064/17.01.2022 г. за сумата от 53.84 лева и №260111/25.01.2022 г. за сумата от 330.00 лева и е образувал три изпълнителни дела при един и същ държавен съдебен изпълнител - Изп.д №20213110408107 е образувано на 26.07.2021 г. по ИЛ №263950/19.07.2021 г. за сумата от 312.80 лева. Изп.д №20223110408017 е образувано на 21.01.2022 г. по ИЛ №260064/17.01.2022 г. за сумата от 53.84 лева и Изп.д №20223110408027 е образувано на 04.02.2022 г. по ИЛ №260111/25.01.2022 г. за сумата от 330.00 лева.

Ищцата твърди, че плащането на задължението, за което е образувано изп.д №20223110408027 е било извършено повече от два месец преди образуването на същото.

На ищцата била изпратена покана за доброволно изпълнение по изпълнителното дело. По Изп.д №20223110408027 е подадено възражение от Г. С. М., чрез адв. А., с искане изпълнителното дело да бъде прекратено, поради заплащане на сумата преди образуването му, като към което възражение били приложени договор за правна помощ и пълномощно. Процесуалният представител на Г. С. М. е извършил и много други действия по Изп.д №20223110408027. Излага, че в договора за правна защита и съдействие, приложен по изпълнителното дело, е уговорено адвокатско възнаграждение на адв .А. в размер на 500,00 лева за процесуално представителство на Г. С. М. по изпълнителното дело, като е отразено, че възнаграждението е платено в брой.

На 24.06.2022 г. ДСИ е разпоредил да бъде прекратено изпълнителното дело, на основание чл. 433, ал.1, т.1 ГПК - поради плащане на сумата преди образуване на изпълнителното дело, за което страните са били уведомени с нарочни съобщения.

По същество излага, че упражняването на материално и процесуално право е поначало правомерно, което обаче не изключва възможността за злоупотреба с право. Злоупотребата с право е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно - за да бъдат увредени права и законни интереси на други (чл. 57, ал. 2 от Конституцията), но също и в противоречие с интересите на обществото (чл.8, ал.2 от ЗЗД), като пример за което сочи упражненото от вискателя процесуално право да инициира изпълнителен процес недобросъвестно, при условие че вече му е била заплатена сумата, т.е. при

липса на съществуване на вземане в негова полза, което да подлежи на принудително изпълнение. В този случай другата страна има право да претендира обезщетение за вреди, доколкото поведението на вискателя е противоправно - в нарушение на разпоредбата на чл. 3 ГПК.

Излага, че в конкретния случай е безспорно, че дължимата от ищцата сума от 330.00 лева е преведена на 08.07.2021 г. по „Изипей“ АД с посочване на основанията - разноси по дело, и е получена на 11.12.2021г. лично от И. В. Н., както и, че два месеца по-късно е образувано изпълнително дело №20223110408027 срещу ищцата (04.02.2022 г.) за същата тази сума.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът чрез пълномощника си е депозирал отговор на исковата молба, в който на първо място твърди недопустимост на исковата претенция, тъй като ищецът няма правен интерес от предявяване на установителен иск, ако може да предяви за вземането си осъдителен такъв. На второ място сочи, че изпълнителното производство, в което ищцата е направила търсените в настоящото производство съдебно-деловодни разноси е прекратено на 05.08.2022 г., а заявлението е подадено в съда преди влизането му в сила, а именно на 19.06.2022 г., а като недопустимо счита, при наличие на висящ изпълнителен процес вземанията за разноси в него да се предявяват по исков ред. Счита, че за ищеца липсва правен интерес от предявяване на иск по чл.45 от ЗЗД, тъй като за разлика от отговорността по чл.45 от ЗЗД, отговорността за разноси е безвиновна и не е необходимо за възникването ѝ да е налице противоправно поведение на ответника. Оспорва да е налице деликтна отговорност за направените от ищеца разноси в изпълнителното производство. Твърди, че ищцата е следвало да води иск по чл.403 от ГПК във връзка с допуснато обезпечение на предявените обективно съединени искове чрез налагане на обезпечителна мярка – заповед върху банкова сметка на ответника-длъжник, срещу гаранция в размер на 238,66 лв. Оспорва носители на отговорността по чл.49 от ЗЗД да могат да бъдат физически лица, каквото е ответницата. Оспорва в случая да е налице злоупотреба с право. Оспорва пасивната си процесуално-правна легитимация по предявения иск. По основателността излага, че ищцата не е изчакала въззивният съд да се произнесе по подадената от ищеца молба с правно основание чл. 248 от ГПК в исковото производство, като е заплатила присъдените му суми за разноси преди окончателното влизане на решението в сила, нито е уведомила ответника за извършеното плащане. След влизане в сила на определението по чл.248 от ГПК ответникът си изкарал изпълнителен лист срещу ищцата и завел изпълнителното производство. С оглед на това счита, че ищцата не следва да черпи права от собственото си неправомерно и недобросъвестно поведение. В тази връзка излага, че като изправна страна в изпълнително притезание е упражнил правомерно едно свое имуществено право за защита пред съд в предметния обхват на чл. 56 КРБ, чл.7, ал.1 от ЗСВ, чл. 6, ал.1 от ЕКПЧ и чл. 47 ХОПЕС, във вр. с чл. 5, ал.2 и ал.4 от КРБ, както за

издаване на изпълнителния лист, така и за образуването на изпълнителното производство. Като неоснователно и необосновано счита твърдението на ищцата, че е заплатила извънсъдебно паричното си задължение по законен способ. Твърди, че ищцата недобросъвестно е завела настоящото производство с намерение да увреди ответника.

Съдът, като прецени съобразно чл.12 и чл.235 ГПК поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, и по вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

По ч.гр.д. №8407/2022 г. на ВРС е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, с която е разпоредено длъжникът И. В. Н., ЕГН *****, с посочен в заявлението адрес: гр. В. да заплати на кредитора Г. С. М., ЕГН *****, с адрес: гр. В. сумата от **500.00 (петстотин) лева**, представляваща дължимо обезщетение за нанесени имуществени вреди, изразяващи се в заплатено от кредитора адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, за осъществено процесуално представителство по изп. дело № 20223110408027 по описа на ДСИ при Варненски районен съд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението в съда - 29.06.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 410, т. 1 ГПК, както и направените съдебно-деловодни разноси за заплатена държавна такса, в размер на **25.00 (двадесет и пет) лева** и адвокатско възнаграждение, в размер на **400.00 (четиристотин) лева**, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

По делото е приложено гр.д.№1216/2020 г. на ВРС, в.гр.д.№567/2021 г. на ВОС, Г.О, ч.в.гр.д.№ 1484/2022 г. на ВОС, г.о., ч.в.гр.д.№805/2021 г. на ВОС и ч.в.гр.д. №565/2021 г. на ВАпС, от които се установява следната релевантна за спора фактическа обстановка:

Съдът е сезиран с обективно и кумулативно съединени искове с правно осн. чл. 240 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД от И. В. Н., ЕГН ***** от гр. В. срещу Г. С. М., ЕГН ***** от гр. В. за осъждане на ответника да заплати сумата от 2317,80 лева съставляваща главница по договор за заем, както и сумата от 68,89 лева мораторна лихва върху главницата за периода от датата на падежа 14.10.2019г. до депозиране на исковата молба в съда 30.01.2020г., ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 31.01.2020г. до окончателно изплащане на задължението. В исковата молба е посочена банкова сметка, по която ответникът следва да заплати присъдените суми: BG25BPBI79451068796802 с титуляр М. К. Т..

С Решение №260785/21.10.2020 г., постановено по гр.д.№1216/2020 г. Г. С. М., ЕГН ***** от гр. В. е осъдена да заплати на И. В. Н., ЕГН ***** от гр. В.

сумата от 312,80 (триста и дванадесет лева и 80 ст.) лева, представляваща главница по неформален договор за паричен заем от 04.02.2019г., ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исквата молба в съда – 31.01.2020г. до окончателно изплащане на задължението, като искът е отхвърлен в частта за разликата над уважения размер **от 312,80 лева** до пълно предявения размер от 2317,80 лева, както изцяло по отношение на сумата от 68,89 лева мораторна лихва върху главницата за периода 14.10.2019г. до 30.01.2020г., на осн. чл. 240 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, като Г. С. М., ЕГН ***** от гр. В. е осъдена да заплати на И. В. Н., ЕГН ***** от гр. В. **сумата от 98,19 (деветдесет и осем лева и 19 ст.) лева**, съдебно – деловодни разноски съразмерно уважената част на предявените искове, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

С писмена молба вх.№279298/05.11.2020 г. Г. С. М. е отправила искане за изменение на решението в частта за разноските, по отношение на дължимите в полза на И. В. Н. разноски за адвокатско възнаграждение.

С определение №264665/16.12.2020 г. по гр.д.№1216/2020 г. молбата е уважена като е изменено Решение №260785/21.10.2020 г., постановено по гр.д.№1216/2020 г. в частта за разноските и Г. М. е осъдена да заплати на И. Н. сумата от 53,84 лв.

С писмена молба вх.№279519/06.11.2020 г. И. Н. е отправил искане за допълване на Решение №260785/21.10.2020 г., постановено по гр.д.№1216/2020 г. като съдът се произнесе по направени от Г. М. възражения за прихващания. С Определение №264449/11.12.2020 г. молбата е оставена без разглеждане като недопустима. С молба вх. №291389/22.12.2020 г. от Г. М. е отправено искане за допълване на определението в частта за разноските, като й бъдат присъдени такива в размер на 300,00 лв., която е оставена без уважение с Определение №260326/11.01.2021 г. С частна жалба вх. №264926/21.01.2021 г. е обжалвано Определение №260326/11.01.2021 г.

Срещу Решение №260785/21.10.2020 г., постановено по гр.д.№1216/2020 г. е подадена въззивна жалба вх.№280322/10.11.2020 г. от И. Н. в отхвърлителната част на предявените от него искове, както и да му бъдат присъдени с оглед уважаване на исковете му, а от Г. М. е подадена жалба с вх.№279310/06.11.2020 г. срещу осъдителната част на решението спрямо нея.

С Решение №1129/28.06.2021 г., постановено по гр.д.№567/2021 г. на ВОС, Г.О. изцяло е потвърдено Решение №260785/21.10.2020 г., постановено по гр.д. №1216/2020 г. на ВРС, Определение №264665/16.12.2020 г., постановено по гр.д. №1216/2020 г. на ВРС и Определение №260326/11.01.2021 г. постановено по гр.д. №1216/2020 г. на ВРС, като Г. М. е осъдена да заплати на И. В. Н. сумата от 330,00 лв., представляваща съдебно-деловодни разноски в производство по в.гр.д.№567/2021 г. ВОС, г.о., а И. Н. е осъден да заплати на Г. М. сумата от 370,00 лв., представляваща съдебно-деловодни разноски в производство по в.гр.д.№567/2021 г. ВОС, г.о. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

С молба вх.№14589/21.07.2021 г. от И. Н. е отправено искане за изменение на Решение №1129/28.06.2021 г., постановено по в.гр.д.№567/2021 г. на ВОС, Г.О. в частта за разноските, както следва: да бъде осъдена Г. М. да заплати на И. Н. сумата от 190,78 лв. – разноски пред СИС и сумата от 101,22 лв., представляваща разноски за защита срещу възражението на М. за съдебно прихващане; да осъди М. да заплати на И. Н. сумата от 330,00 лв., представляваща сторени разноски по подаден писмен отговор срещу частна жалба на М. по фактура №6/23.01.2021 г.; да осъди М. да заплати на И. Н. сумата от 158,35 лв., разноски в производството по в.гр.д.№567/2021 г. на ВОС, Г.О. вместо присъдените 300,00 лв. и като осъди И. Н. да заплати на М. сумата от 46,80 лв. разноски в производството по в.гр.д.№567/2021 г. на ВОС, Г.О. вместо сумата от 370,00 лв. **С Определение №3518/05.10.2021 г.** е оставена без уважение молба вх. №14589/21.07.2021 г., в частта в която се иска осъждане на М. да заплати на И. Н. сумата от 330,00 лв., представляваща сторени разноски по подаден писмен отговор срещу частна жалба на М. по фактура №6/23.01.2021 г.; да осъди М. да заплати на И. Н. сумата от 158,35 лв., разноски в производството по в.гр.д.№567/2021 г. на ВОС, Г.О. вместо присъдените 300,00 лв. и като осъди И. Н. да заплати на М. сумата от 46,80 лв. разноски в производството по в.гр.д.№567/2021 г. на ВОС, Г.О., а по отправеното искане за присъждане на разноски от 190,78 лв., направени пред СИС и сумата от 101,22 лв., представляваща разноски за защита срещу възражението на М. за съдебно прихващане. Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

С писмена молба от 21.01.2022 г. И. Н. е поискал издаване на изпълнителен лист за присъдените му суми, като му е издаден ИЛ №260111 от 25.01.2022 г. за сумата от 330,00 лв.

С преводно нареждане реф. №210705000002159 от 05.07.2021 г. по банкова сметка на И. В. Н. с IBAN: BG48CECB97904059126600 е преведена сумата от 739,47 лв. с основание 312,80+53,84-ГД1216/20Г, 43,10 ЛХ 26.02.20-05.07.21, 330-ГД567/21. С разписка от 08.07.2021 г. на Г. М. е върната така внесената сума от 739,47 лв.

Към доказателствения материал по делото е приобщено и изп.дело №8027/2022 г. по описа на ДСИ при ВРС, от което се установява следното: Изпълнителното производство е образувано по молба от И. Н. въз основа на издаден в негова полза изпълнителен лист с номер 260111/25.01.2022 г. за сумата от 330,00 лв.

С писмена молба вх.№6915/18.04.2022 г. длъжникът Г. М. чрез адв. А. А. е поискала да ѝ бъде издадено съдебно удостоверение, което да ѝ послужи пред ИЗИ ПЕЙ за снабдяване с друго удостоверение, от което да е видно, дали кредиторът и ответникът в настоящото производство И. Н. е получил платени от нея суми чрез Изипей АД, както и е представен договор за правна защита и съдействие №26/2022 г. за сумата от 500,00 лв. – адвокатско възнаграждение по изп.д.№8027.

С писмена молба вх.8619/19.05.2022 г. длъжникът Г. М. е депозирала

удостоверение, издадено от ИЗИПЕЙ, от което е видно, че паричен превод №0100013435078235 от 08.07.2021 г. в размер на 330,00 лв., нареден от Г. С. М. в полза на И. В. Н. е изплатен с разписка №0700014505170948 от 11.12.2021 г., като сумата е получена лично в офис на представител на ИЗИПЕЙ АД, вписан в Регистъра на лицензираните дружества за електронни пари в Република България по чл. 19 от Закона за платежните услуги и платежните системи), а именно Алфа Финанс ООД, ЕИК 103725292.

С постановление за прекратяване на изпълнителното производство от 24.06.2022 г. на ДСИ е прекратено производството по изп.д.№8027/2022 г. VIII р-н по описа на СИС при ВРС на основание чл. 433, ал.1, т.1 от ГПК., което е влязло в законна сила на 16.07.2022 г.

От така изложената фактическа обстановка, в съответствие с приложимите към спора правни норми, съдът стигна до следните правни изводи:

Предявените искиове намират правното си основание в чл. 45 от ЗЗД.

За осъществяване на фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД ищецът следваше да докаже, че в следствие на противоправното, виновно поведение на ответника е претърпял твърдените вреди в претендирания размер.

Съгласно чл.435, ал.2, т.7 ГПК длъжникът може да обжалва разноските по изпълнението. В т.2 от ТР №3/10.07.2017 г. на ВКС по тълк.д. №3/2015 г., ОСГТК, е посочено, че на обжалване по реда на чл.435, ал.2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, с който се определя размера на задължението на длъжника за разноските по изпълнението. Изключенията, предвидени в чл.79, ал.1, т.1 и т.2 ГПК, освобождават длъжника от отговорност за направените от вискателя разноски по изпълнението, в които хипотези вискателят следва сам да понесе тези разноски. Но чл.79, ал.1 ГПК не урежда процесуална възможност в случай на прекратяване на изпълнителното производство на основание чл.433 ГПК съдебният изпълнител да има правораздавателни функции и да присъжда в полза на длъжника сторени от него разноски в изпълнителното производство, като осъжда вискателя да му ги заплати.

От друга страна, съгласно чл.78, ал.4 ГПК при прекратяване на делото ответникът има право на разноски. Предвид подредбата на разпоредбите на чл. 78, ал.4 и чл.79 ГПК в Част първа „Общи правила“, последните важат както за иския процес, така и за изпълнителното производство.

Макар да няма характер на спорно съдебно производство, изпълнителното производство също е двустранно процесуално правоотношение, по което страни са вискателят и длъжникът. То се осъществява по реда на ГПК и се ръководи от несъдебен орган (в случая – ЧСИ), на който са възложени публични функции по реализиране на съдебно признатото вземане на вискателя по принудителен ред, определен в ГПК.

Акт на съдебния изпълнител (с оглед на чл.434 ГПК) не представлява изпълнително основание от изчерпателно изброените в чл.404 ГПК, поради което съдебният изпълнител не може да присъди разноски и да събере такива от вискателя в изпълнително производство, образувано от него (вискателя). Без наличието на изпълнителен титул и при липсата на изрична уредба в процесуалния закон за длъжника да възстанови направените от последния разноски в прекратеното изпълнително производство съдебният изпълнител не може да пристъпи към събирането на такива по принудителен ред.

По аргумент за противното от разпоредбата на чл.79, ал.1, т.1 от ГПК съдът счита, че разноските по прекратеното на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК изпълнително производство не следва да останат за сметка на длъжника. В този случай в полза на длъжника се поражда облигационно вземане за възмездяване на направените от него разноски по повод на изпълнителния процес. Характерът на отговорността за разноски следва да се търси на плоскостта на деликтната отговорност, тъй като разноските са възникнали по повод осъществяването на едно процесуално правоотношение, което не съдържа договорен елемент.

Поради изложеното съдът намира, че предявеният иск е допустим.

В настоящия случай се установява безспорно, че дължимата сума, съобразно съдебното решение е преведена преди завеждане на изпълнителното дело, като същата е получена от кредитора и ответник в настоящото производство на 11.12.2021 г. Изпълнителното производство е образувано по молба от 04.02.2022 г., или след като кредиторът е получил лично вземането си. В тази връзка съдът намира за ирелевантно дали сумата е преведена преди решението да влезе в сила или не, тъй като към получаване на сумата от кредитора Определение №3518/05.10.2021 г., постановено по в.гр.д.№567/2021 г. на ВОС, Г.О. е било влязло в законна сила и плащането е било известно на кредитора. Поради и това същият е инициирал изпълнително производство за принудително събиране на сумата спрямо длъжника без тя да му е била дължима към момента на образуването, като с поведението си е станал повод за извършването на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500,00 лв. от страна на длъжника.

Породеното на основание чл.79, ал.1, т.1 ГПК материално право на Г. М. да получи овъзмездяване на претърпените от нея имуществени вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в прекратеното на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК изпълнително производство, не може да бъде погасено чрез удовлетворяването му по изпълнителното дело.

Поради това за длъжника остава възможността да установи вземането си по исков ред, поради това че направените от него разноски имат характер на вреди, претърпени от него и въз основа на влязлото в сила съдебно решение да се снабди с

изпълнителен лист, въз основа на който да събере по принудителен ред дължимите му се разноски.

Отделно от горното следва да се отбележи, че предявеният установителен иск не е недопустим поради липса на правен интерес у ищеца, тъй като е предявявен след успешно проведено производство по реда на чл. 410 и сл. от ГПК и след подадено възражение от длъжника, и указания на заповедния съд по реда на чл. 415, ал.1, т.1 от ГПК.

Поради изложеното по-горе съдът намира предявения от ищеца иск за изцяло основателен, поради което следва да бъде уважен.

На основание чл.78, ал.1 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца, направените от него разноски в настоящото производството, съобразно на уважената част от иска. По делото са представени доказателства за направени в настоящото производство съдебно-деловодни разноски в размер на 685,00 лв., от които заплатена държавна такса в размер на 25,00лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 660,00 лв. В заповедното производство са направени разноски в размер на 425,00 лв., от които 25,00 лв. – държавна такса и 400,00 лв. – адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното Варненският районен съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че ответникът И. В. Н., ЕГН *****, с посочен в заявлението адрес: гр. В. **ДЪЛЖИ** на ищеца Г. С. М., ЕГН *****, с адрес: гр. В. **сумата от 500 (петстотин) лева**, представляваща обезщетение за нанесените ѝ имуществени вреди, изразяващи се в заплатено от нея адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие за осъществено процесуално представителство по изп.д №20223110408027 по описа на СИС при Районен съд - Варна, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на заявлението в съда - 29.06.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, за която сума е издадена заповед №4153 от 05.07.2022 г. за изпълнение на парично задължение по ЧГД №8407/2022 г. по описа на ВРС, на осн. чл. 422 от ГПК, във вр. с чл. 45 от ЗЗД.

ОСЪЖДА И. В. Н., ЕГН *****, с посочен в заявлението адрес: гр. В. **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. С. М., ЕГН *****, с адрес: гр. В. **сумата от 685,00 (шестстотин осемдесет и пет) лева**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски в настоящото производство и **сумата от 425,00 (четиристотин двадесет и пет) лева**, представляваща сторени разноски в производството по ч.гр.д. №8407/2022 г. на ВРС, 30 с., **на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____